

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De rebus gestis in Ariminensi Concilio. Capvt XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

& cum alios quosdam ibi offendit episcopos priuatis ac suis negotiis occupatos, tum Marcum Arcthusium, & Georgium episcopum Alexandriae. Vbi vero iam visum est concilium Seleucia, quae est vrbs Isauriae, Valens cum suis (hic enim is Sirmij forte aderat) Anomianorum haeresi delectatus, laborat, vt episcopi, qui erant in castris, formulae fidei, quam habebat in promptu, subscribant: in qua formula nomen substantiae minime positum fuit. Interea dum de concilio habendo serio laboratum est, Eudoxius, Acacius, Ursacius, & Valens, quoniam inducebant in animum, quod episcoporum omnium, alij formulae fidei in concilio Nicæno, alij fidei in consecratione ecclesiae Antiochena editae fauerent, atque quod vtraque fidei formula nomen substantiae contineret, & filium patri in omnibus rebus similem assereret, quinetiam quod si in vnum omnes conuenirent, fore, vt reuera Aëtij condemnarent opinionem, quam ipsi licet ab vtraque formula discrepantem laudabant, idcirco perficiunt, vt episcopi occidentis Arimini, episcopi autem orientis Seuleuciae, vrbs Isauriae, in vnum conueniant, eo consilio, quod putabant facilius esse paucis, quam omnibus persuadere: & si quidam ipsorum ad hoc, quidam ad illud conciliū profecti, efficerent vt vtrūque concilium suae suffragaretur sententiae, recte esset, sin minus, vt alterum saltem: quod haeresis Aëtij non omnium suffragiis reuiceretur. Atque in ijs rebus illis fuere subsidium Eusebius primarius eunuchus familiae imperatoris, qui & necessitudine cum Eudoxio, & opinione etiam coniunctus fuit, tum complures alij potentes viri, qui Eusebio gratificari studebant.

De rebus gestis in Ariminensi Concilio.

CAPVT XVI.

Imperator vero, quoniam persuasum habuit neque ex usu esse vel reip. propter impensas, vel episcoporum propter longa itinera, vt in vno locū omnes conuenirent, conciliū in duas partes distribuit: scribitque episcopis, qui id temporis tū Arimini, tū Seleuciae conuenerat, vt primū de his, quae in fide ambigua viderentur deciderent. Ad extremum, vt lex ecclesiae postulat, causas etiam episcoporum qui querebantur se vel iniuste abdicatos esse, vel in exilium missos

(quorum

SOZOMENI HISTOR.

(quorum vnus erat Cyrillus episcopus Hierosolymorū) disceptarent, deque criminibus quibusdā episcopis illatis, accuratè iudicaret. Nam alii alios accusauerant: Aegyptij autem Georgium rapinæ & contumeliarum insimulabant. Rebusque omnibus diiudicatis, decem vtriusque partis ad aulam accederent, qui quæ acta essent, ipsi renuntiarēt. His mandatis impulsī, singuli eum ad locum conueniūt, ad quē conuenire imperatum erat: atque concilium Arimini prius coactum est. Ad quod concilium congregati sunt amplius quadringenti episcopi. De Athanasio quidē hi, qui in senso animo atque inimico erga eum affecti erant, commodissimum duxerunt, vti nulla omnino institueretur actio. Cum autem quæri cœptum est de fide, Valens, & Vrfacius in medium simul prodeuntes, quibus subsidio fuere Germanius, Auxētius, Caius, & Demophilus, postulāt, vt formulæ fidei iam ante æditæ, antiquentur: teneaturque ea, quam dudum Syrmij Latino sermone composuerant, quæ filium patri similem secundum scripturas docuit: atque vt nulla fieret in Deo mentio substantiæ. Quam formulam etiam imperatorem approbasse dicebant: eamque à concilio recipiendam esse necessariò, atque concilium de cætero non debere curiosè, quid quisque sentiret, inquirere, ne dissidia & contentiones inde nascerentur, cum verba in disceptationem, accuratamque disquisitionem vocarentur. Nam præstare imperitius disserere, modò rectè de Deo sentiāt, quàm inanes verborum argutias introducere, quæ sunt cum captiosis dialecticorum præstigiis cognatione quadā coniunctæ. Significabant autem obscure, imo verò apertè arguebant verbum Consubstantialis, vtpote nec in sanctis literis repertum, & multis obscurum & ignotum: volebantque vt pro eo diceretur filium patri rebus in omnibus similem secundum scripturas. Vbi verò formulam ista complectentē, quā ipsi secum eò antè attulerant, perlegerunt, complures nihil opus esse noua fidei formula cōstanter affirmabant: sed acquiescendum decretis, quæ ante suam ætatem erant de fide sancita. Se iam in vnum conuenisse, vt si quid cōtra ista nouaretur, prohiberent. Postulant item ab istius formulæ authoribus, vt si ea, quæ lecta erant, nihil noui contra ea decreta continerent, vt palàm ipsi dogma Arii reiiciant: quod quidem

quidem dogma ab ipsius Arij ætate hætenus omnibus ecclesiis causa tumultus extitisset. Hoc postulatum cum Ursacius, Valens, Germanius, Auxentius, Demophilus, & Caius facere recusarent, concilium iubet, formulam fidei tum aliarum sectarum, tum episcoporum, qui Nicææ olim conuenerant, legi: uti sectæ reiicerentur, decretaq; concilii Nicæni omnium confirmarentur suffragiis: atque in posterum nemo ea argueret, aut concilium cogi de illis postularet, sed eisdem iam olim editis contentus acquiesceret. Nam absurdum esse, quasi iam credere inciperet, eiusmodi nouas fidei formulas conscriberent, & temporis antegressi traditionem reprehenderent: quam traditionem non modò ipsi obseruassent, verùm etiã qui ante se rexissent ecclesias, tenuissēt: quorum complures per fidei in tormentis confessionem, & martyrium è vita migrauerant. Atq; hi, istis rationibus adductis, postulant ne quid nouarum rerum in concilio tentaretur: Valentem autem & Ursaciũ, qui huic postulationi morem gerere nollent, sed instarent, ut formula fidei, quam ipsi protulerant, confirmaretur, abdicat, & formulã, quæ modò in concilio perfecta fuerat irritam esse decernunt. Quin etiam absurdũ putant, ut huic formulæ talis præponeretur titulus, qualem habuit, cum Syrmii edita est: nempe, PRAESENTE CONSTANTIO, AETERNO, MAGNO, AVGVSTO, EVSEBIO ET HYPATIO COSS. Quemadmodum Athanasius quoque ad suos scribit necessarios his verbis. Ridiculum planè esse Constantium imperatorem æternum nominare, filium autem Dei negare æternum esse: & certũ tempus huic formulæ præponere, nõ alio concilio, quàm ut fides veterum patrum, & sacerdotum, qui ante hoc tempus vixerint, coargueretur. His rebus Arimini gestis, Valens & Ursacius iniquo feretes animo se abdicatos esse, properè ad imperatorem contendunt.

Ariminensis Concilij ad Imperatorem Constantium epistola. CAP. XVII.

Concilium autem viginti episcopos ad eam rem delectos, mittit Legatos ad Imperatorem, hæc ad eum Latino sermone scribit.

Concilij